

quidam verò alium sonum esse dicunt, & nullum ex notis. Item quorum sensus est, ea quomodo quis noscet sensum non habens? atqui oportet. Siquidem eadem cunctorum elementa sunt, ex quibus (sicuti compositæ voces) ex propriis sunt elementis. Quod igitur illas, quæ in de Naturalibus dictæ sunt, causas cunctis quærere videantur, & præter illas nullam aliam dicere habeamus, ex illis, quæ dicta sunt prius patet. Sed eas obscure dixerunt. Quo dammodo enim omnes dictæ sunt prius, quodammodo minimè. Balbucienti enim assimilata fuit prima philosophia de omnibus, tanquam in principis noua existēs. Nam & Empedocles, os ait esse ratione. Hoc autem est, quod quid erat esse, & rei substantia. At verò similiter necesse est etiam carnis cæterorumque singulorum esse rationem aut nihil esse. Propter hoc enim & caro, & os, cæterorumque vnumquodque est: & non propter materiam, quam ille ignem, terram, aquam & aerem ait. Sed hæc altero dicente, necessariò consensisse profectò, clarè tamen non dixit. De his igitur & antea manifestum est. Quo deunquæ autem de his quisquam dubitauerit, rursus repetamus. Fortassis etenim ex eis aliquid facultatis habebimus ad futuras dubitationes.

A οἱ δὲ πινεῖ ἕτερον φθόρον φασὶν εἶναι, καὶ οὐδὲνα τῶν γνωρίμων. ἐπὶ ᾧ ὅτιν ἀδύνατον ταῦτα πῶς αὐτὸς μὴ ἔχων τῶν αἰδησῶν γνοῖν; καίτοι ἔδει εἶναι πενταὶν ταῦτα στοιχεῖα ὅτιν, ἐξ ὧν, ὡς ἄρα αἰσώθηται φωνάεισιν ἐκ τῶν στοιχείων. ὅτι καὶ οὐδὲ τὰς εἰρημένας ἐν τοῖς φθοροῖς ἀπὸ τῆς ζητητῆς δοίκασι πῶστες, καὶ τούτων ἐκ τῶν οὐδεμίαν ἔχοντων ἀνείπιν, δὴλον καὶ ἐκ τῶν πρότερον εἰρημέτων· ἀλλ' ἀμυδρῶς ταύτας· καὶ εἶπον μὲν πῶς ἀπασαι πρότερον εἰρημεται, εἶπον δὲ πῶς οὐδεμῶς. Ἰηλιζουδὴν γὰρ εἰκεν ἡ ἑσῶτη φιλοσοφία περὶ πάντων, ἀτε γὰρ τε καὶ κατ' ἀρχὰς οὐσαι, καὶ τὸ πρῶτον· ἐπεὶ καὶ Ἐμπεδοκλῆς ὁσούτω τῶν λόγων φησὶν εἶναι. τὸ τοῦ δὲ ὅτι τὸ πῶς εἶναι, καὶ ἡ οὐσία τῶν πρῶτων. ἀλλὰ μὲν καὶ ἰσοίως αἰαγκηθὸν καὶ σάρκα, καὶ τῶν δῆλον ἔκαστον εἶναι τὸν λόγον, ἢ μὴ δὲ εἶναι. διὰ τούτου γὰρ καὶ σὰρξ καὶ ὁσούτω ὅτι καὶ τῶν δῆλον ἔκαστον, καὶ οὐδὲ τῶν ἡλίου, καὶ ἐκείνος λέγει πῶρ καὶ γῆν, καὶ ὕδωρ καὶ ἀέρα. ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἀλλοιῶν μὲν λόγοντος, συλλέγησεν αὐτὸς ἐξ ἀνάγκης, σαφῶς ᾧ ἐν εἰρημῆ. ὡς καὶ οὐδὲ τῶν πρῶτων. δεδῆλωται καὶ πρότερον. ὅσα ἢ πρὸς τῶν αὐτῶν τούτων δοτηρήσεν αὐτὸς ἐπιανέλθωμεν πάλιν. τάχα

γὰρ αὐτὸς ἀντὶ τῶν ὑποκρίσεως μὲν πρὸς τὰς ὕστερον δοτορίας.

ARISTOTELIS ΔΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ

METAPHYSICORVM

LIBER II.

CAPVT I.

τῶν μὲν τὰ φυσικὰ ἄλλα τὸ ἔλαττον.

Κιθόμαρον α.

PECVLATIO de veritate, partim difficilis, partim facilis est. Signum autem, quod neque satis eam aliquis consequitur, neque aberrant omnes ab ea, sed quisque aliquid de Natura dicit, & singuli quidem nil, aut parum ei addunt, ex omnibus vero collectis aliqua magnitudo fit. Quare si ita se videtur habere, vt in prouerbio dicimus, Quis aberrabit à ianua? hoc modo profectò facilis efficit. Totum autem, & partem habere non posse, hoc eius difficultatem ostendit. Cùm verò difficultas duobus sit modis, fortassis causa eius non rebus, sed nobis ipsis inest. Quem admodum enim vespertilionum oculi ad lumen diei se habent, ita & intellectus animæ nostræ ad ea, quæ manife-

ΠΕΡΙ τῆς δηϊθείας θεωρίας, ἢ κατὰ χελεπῆ, τῆ ἢ βεβία. σημεῖον ἢ τὸ μῆτε ἀξίως μὴδένα δυνάμει. **Ε** δεινὸν τυχῆν αὐτῆς, μῆτε παύτας δοτοτυχεῖν, ἀλλ' ἔκαστον λέγειν τὸ πρὸς τῆς φύσεως, καὶ κατὰ εἶνα μὲν, μὴδὲν ἢ μικρὸν ὀπὸ ἀλλήλων. τῆ· ἐκ πᾶντων ἢ συναδροζομένων γίνεσθαι τὸ μέγιστος. ὡς· εἶσθρ ὅτιεν ἔχον κατὰ σφῶρ τυγχάνωμεν παρομοιαζόμενοι, τίς αὐτῶν ἀμάρτυ; τῶσθρ μὲν αὐτῆ βεβία. τὸ δ' ὅλον τ' ἔχον καὶ μέγιστος μὴ δυνάσθρ, δηλοῖ τὸ χελεπῆ αὐτῆ. ἴσως ἢ καὶ τ' χελεπῆτος ἔστι κατὰ δύο **Ε** εἶσθρ, ἢ ἐκ τῶν πρῶτων πρῶτων, δηλ' ἢ μὲν τὸ αἶπρον αὐτῆ, ὡς σφῶρ γὰρ καὶ τὰ τῶν νυκτερίων ὁμομάτια πρὸς τὸ φθόρον ἔχον τὸ μετ' ἡμέρας, ἔπω καὶ τῆς